

Viure als Pirineus, 18/10/22

Mor Valentí Surià Gui, primer alcalde de Llivia de l'etapa democràtica, a l'edat de 90 anys

Surià va ocupar el càrrec d'alcalde entre els anys 1979-1987



Valentí Surià, al seu pis del carrer del Raval, de Llivia, aquest passat mes de febrer / llivia.org /JPV

L'exalcalde de Llivia, **Valentí Surià**, que va morir ahir diumenge, a l'edat de 90 anys, ha estat enterrat aquest dilluns, en una cerimònia que s'ha celebrat a l'església de Nostra Senyora dels Àngels. Nascut a Llivia, el 2 de juny de 1932, Surià va ser regidor i, posteriorment, alcalde de Llivia, càrrec aquest últim que va ocupar entre els anys 1979-1987, convertint-se, així, en el **primer alcalde de Llivia de l'etapa democràtica**.

De la seva trajectòria a l'ajuntament, amb 15 anys de servei a la vila de Llivia, destaca la posada en funcionament del primer parc de bombers de Llivia, la modernització de diferents serveis de Llivia, la constitució del patronat del museu —embrió del servei museístic—, la creació i impuls del **Festival de Música de la Cerdanya** i la redacció del projecte de la piscina municipal, entre moltes altres iniciatives. També va ser, sota el seu mandat, que es va impulsar els Quaderns d'Informació Municipal.

Observador i col·laborador en moltes iniciatives locals, ha deixat escrits dos llibres “Vivències de quan repicaven les campanes (2012)” i “Petit manual del Llivenc (2019)”, i una gran quantitat d’escrits i anotacions que, en la seva pràctica totalitat, tenien Llívia com a protagonistes. El seu vessant inquiet el va portar a buscar i recollir tota aquella informació local que li semblà interessant. És en aquest sentit que s’entretingué a recollir, fa uns anys, els principals acords municipals que es van adoptar entre els anys 1789 i 1873, que va subratllar amb el subtítol: “repassant el passat, es pot projectar el present i el futur”. Aquests escrits i reculls els regalava als veïns i veïnes que mostraven interès per conèixer la història llivienca.

El 2017, al butlletí de l’escola, els alumnes del cicle superior li feien una entrevista on explicava diferents vivències i anècdotes. Vegeu l’enllaç: <https://agora.xtec.cat/escjaume1rllivia/portada/entrevistem-a-en-valentisuria-i-lesther-gratacos/>

Aquest sentiment llivenc el va portar —ell, i altres veïns— a ser un dels principals promotors i instigadors de la “Guerra dels stops”. A principis dels anys 1970 el govern francès va construir dues carreteres que creuaven la de Llívia a Puigcerdà, i va posar diferents stops que obligaven a parar els que circulaven per l’N-154. Això va fer que, veïns de Llívia, decidissin arrencar contínuament els stops (fins i tot, durant diversos dies seguits) al llarg d’anys. Va ser a principis de 1980, quan govern espanyol va finançar la construcció del pont sobre la carretera N-20 i el riu Reür, en una de les interseccions, mentre que a l’altra cruïlla, el govern francès va cedir el pas als que circulaven per la carretera N-154. Posteriorment, ara ja fa anys, s’hi va construir una rotonda.

L’any 2012, va participar en les Novenes Trobades Culturals Pirinenques amb la frontera al Pirineu com a tema central. La seva presentació està recollida en el text, en format pdf, que trobeu en aquest enllaç: <https://publicacions.iec.cat/repository/pdf/00000229/00000060.pdf>

De caràcter afable, sempre estava disposat a ajudar a qui li ho demanés. Una de les seves últimes aportacions va ser l’assessorament en el reportatge dedicat a la frontera, titulat: “Cellers a la Llívia fronterera”, en un article publicat a la revista Cadí-Pedraforca i que, precisament, surt a la venda aquesta mateixa setmana.

<https://twitter.com/GrupGavarres/status/1581967844538884097>